

- 4) Er princippet om, at »forureneren betaler«, i artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og principperne om lighed og ikke-forskelsbehandling i artikel 20 og 21 i chartret om grundlæggende rettigheder samt artikel 3 og 5 i direktiv 2005/89/EF⁽²⁾ — for så vidt som de har til formål at sikre, »at det indre marked for elektricitet fungerer tilfredsstillende«, og opfordrer medlemsstaterne til at sikre, »at foranstaltninger vedtaget i medfør af dette direktiv er ikke-diskriminerende og ikke påfører markedsaktørerne [...] urimelige byrder« — til hinder for en national lovgivning, som vælter finansieringen af tarifunderskuddet over på alle virksomheder i elsektoren, men pålægger kernekraftvirksomheder (med undtagelse af dem, der producerer vandkraft, som anses for at være vedvarende energi), særligt tyngende afgifter, hvorved disse virksomheder pålægges en større afgiftsbyrde end andre virksomheder på energimarkedet, og virksomheder, der forurener mere, ikke bærer disse omkostninger, som begrundes i miljøbeskyttelseshensyn på grund af de risici og usikkerheder, der kendetegner nukleare aktiviteter, uden at udgifterne præciseres, og uden at det miljømæssige formål med indtægterne herfra fastlægges, idet håndteringen og oplagringen af affaldet er omfattet af andre afgifter, og kernekraftvirksomhederne bærer det civile ansvar, og den frie konkurrence ifølge det liberaliserede indre markeds regler fordrejes, idet andre elproducenter, der ikke skal betale miljøafgifter, tilgodeses, selv om de anvender mere forurenende produktionskilder?
- 5) Er en afgift på produktion af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald fra kernekraftproduktion, som udelukkende pålægges industrien for kernekraftproduktion og undtager alle andre sektorer, som kan generere denne form for affald, hvorved andre virksomheder, der udøver virksomhed under anvendelse af nukleare materialer eller kilder, ikke pålægges afgifterne, på trods af at de påvirker det miljøaspekt, der søges beskyttet, i strid med artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der fastlægger »princippet om, at forureneren betaler«?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT 2009, L 211, s. 55).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/89/EF af 18.1.2006 om foranstaltninger til fremme af elforsyningssikkerhed og infrastrukturinvesteringer (EUT 2006, L 33, s. 22).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 6. februar 2018 —
Endesa Generación, S.A. mod Administración General del Estado**

(Sag C-81/18)

(2018/C 182/03)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Endesa Generación, S.A.

Sagsøgt: Administración General del Estado

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er princippet om, at »forureneren betaler«, som er fastsat i artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, sammenholdt med artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der fastsætter grundlæggende principper om lighed og ikke-forskelsbehandling, når disse anvendes på artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 2009/72/EF⁽¹⁾ — for så vidt som det bl.a. tilstræber et konkurrencebaseret og ikke-diskriminerende elektricitetsmarked, som ikke kan ændres, medmindre dette sker ud fra almindelig økonomisk interesse, herunder miljøbeskyttelse — til hinder for indførelsen af afgifter, som udelukkende pålægges elproducenter, der anvender kernekraft, når det egentlige formål med disse afgifter ikke drejer sig om miljøet, men derimod om at øge det finansielle systems indtægter fra elektricitet, således at disse producenter pålægges en større byrde for så vidt angår finansieringen af tarifunderskuddet sammenlignet med andre selskaber, som udøver den samme type virksomhed?

- 2) Er det i et konkurrencebaseret og ikke-diskriminerende elektricitetsmarked i henhold til den nævnte europæiske lovgivning lovligt at fastsætte miljøafgifter, hvis indførelse begrundes i de nukleare aktiviteters iboende forureningsbelastning dog uden nogen form for retlig præcisering — afgifterne forsøges begrundet i præambelen til loven, således at der for så vidt angår afgiften på produktion af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald i lovtæksten savnes en retskraftig internalisering af de udgifter, afgiften skal dække, og der for så vidt angår oplagringen af radioaktivt affald ligeledes mangler præcisering, eftersom udgifterne til forvaltning og oplagring allerede er dækket af andre afgifter, når formålet med indtægterne fra afgiften desuden ikke tydeligt fremgår, og de nævnte selskaber forpligtes til at påtage sig det deraf følgende civilretlige ansvar på op til 1 200 mio. [EUR]?
- 3) Er artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/72/EF, hvorefter de specifikke forpligtelser for industrien for kernekraftproduktion, som pålægges af almene hensyn, herunder miljøbeskyttelse, skal være klart definerede samt gennemsigtige, ikke-diskriminerende og kontrollerbare, til hinder for de i lov 15/2012 fastsatte afgifter, når det miljømæssige formål og de kendetegn, som gør sig gældende for miljøafgifterne, ikke er præciseret i den retskraftige del af retsforskriften?
- 4) Er princippet om, at »forureneren betaler«, i artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og principperne om lighed og ikke-forskelsbehandling i artikel 20 og 21 i chartret om grundlæggende rettigheder samt artikel 3 og 5 i direktiv 2005/89/EF ⁽¹⁾ — for så vidt som de har til formål at sikre, »at det indre marked for elektricitet fungerer tilfredsstillende«, og opfordrer medlemsstaterne til at sikre, »at foranstaltninger vedtaget i medfør af dette direktiv er ikke-diskriminerende og ikke påfører markedsaktørerne [...] urimelige byrder« — til hinder for en national lovgivning, som vælter finansieringen af tarifunderskuddet over på alle virksomheder i elsektoren, men pålægger kernekraftvirksomheder (med undtagelse af dem, der producerer vandkraft, som anses for at være vedvarende energi), særligt tyngende afgifter, hvorved disse virksomheder pålægges en større afgiftsbyrde end andre virksomheder på energimarkedet, og virksomheder, der forurener mere, ikke bærer disse omkostninger, som begrundes i miljøbeskyttelseshensyn på grund af de risici og usikkerheder, der kendetegner nukleare aktiviteter, uden at udgifterne præciseres, og uden at det miljømæssige formål med indtægterne herfra fastlægges, idet omkostningerne ved håndtering og oplagring af affaldet er omfattet af andre afgifter, og kernekraftvirksomhederne bærer det civilretlige ansvar, og den fri konkurrence ifølge det liberaliserede indre markeds regler fordrer, idet andre elproducenter, der ikke skal betale disse afgifter, tilgodeses, selv om de anvender mere forurenende produktionskilder?
- 5) Er artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der fastlægger »princippet om, at forureneren betaler«, til hinder for en afgift på produktion af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald fra kernekraftproduktion, som udelukkende pålægges industrien for kernekraftproduktion og undtager alle andre sektorer, som kan generere denne form for affald, hvorved andre virksomheder, der udfører virksomhed under anvendelse af nukleare materialer eller kilder, ikke pålægges afgifterne på trods deres indvirkning på miljøbeskyttelsesværdierne?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT 2009 L 211, s. 55).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/89/EF af 18.1.2006 om foranstaltninger til fremme af elforsyningssikkerhed og infrastrukturinvesteringer (EUT 2006 L 33, s. 22).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 6. februar 2018 —
Endesa Generación, S.A. mod Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.**
U.

(Sag C-82/18)

(2018/C 182/04)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo